

Název: Te Deum
Autor: Delicie Nerková
Nakladatelství: Vlastním nákladem, Praha 2000
Stav: od nakladatele

Te Deum
Delicie Nerková

Praha 2000

ZÁZRAKY

Praha 1991

S A B A T

Na ostří osudu a věčnosti
stává se
že sny a zázraky dostávají
ostrý obrys

Na hranici snu a zázraku
stává se
že kámen zasazený strážci hranic
dospěl kamene základního
a byl milostí povýšen
k podepření domu či oltáře
Žalm 118,22–23

1. ZÁZRAK CHVÁLY

Tobě
který jsi mé srdce prostoupil
krásou stvoření
jasem hudby
pokojem hvězd
a čistotou slova
Díky
za dar díků
Kdo jej změří
A čím?

Vždyť míru chvály
a touhy po chvále
vlastníš zas jen
Ty jediný

2. ZÁZRAK SVĚTLA

Svíčičko doutnající
na narozeninovém dortu
Oslnivá záře
nad zakletým ledem
Střípku zrcátka
v prachu ulice
Jasná lampo
nad operačním stolem
Oharku poslední
v popeli snů
Majáku naděje
na moři bloudění
Zažehni
prosím
jiskru své lásky
v temnotě
našich nemocných srdcí

3. ZÁZRAK VÍRY

Nikdy mě neopouštíš
nikdy mě nezradíš
nikdy mě neponížíš
nikdy mě neopomineš
nikdy mě neobelžeš
nikdy mě nezarmoutíš
nikdy mě neodsoudíš
nikdy mě nezničíš

A kdybych ti nevěřila?
Nikdy mi to nedovol!

4. ZÁZRAK CHLEBA

Mít tvých pár bochánků

rozdala bych je všem chudobným
co jich jen na světě je

Ale

kdo dneska stojí o chléb?

Tak tě prosím
odpusť
a nauč mě odpuštění

Naplň mé prázdné dlaně
a tím
co sama nemám
dopřej mi
sytit hladové

5. ZÁZRAK VÍNA

Všichni jsme se opili
laciným vínem
ze špinavých džbánů

Pohled se zakalil
a tak jsme přehlédli
křišťálové poháry vína
z královské svatby

Domnívali jsme se totiž
že je to jen voda

6. ZÁZRAK VODY

Teče všude
a je jí tolik
Kdo by myslel na žízeň?

Ale ten
kdo přišel z pouště
pochopil
Zatoužil zemřít
a znovu se narodit
v tobě

živoucím prameni

7. ZÁZRAK PROTIKLADU

Čím více odmítám
tím více mám

Čím více prohrávám
tím více získávám

Čím více klesám
tím více rostu

Čím více umírám
tím více žiju

v tobě
když jsem se ztratila
a tys mne našel

8. ZÁZRAK PŮSTU

Bez jídla a vody
Bez pohodlí a tepla
Bez přístřeší a v osamění
V kamení a ve slotě
zsláblý a hladový
silnější než pokušení

V moci toho
jenž se k tobě přiznal

9. ZÁZRAK BŘEMENE

Vlečeme životem
náklady povinností
kufry snů
balvany hříchů

Bedra se prohýbají
pod žoky zisků
balíky dluhů

kládami falešných slibů

Padáme pod tíhou náhod
a vlastní pošetilosti

Za námi
pomalu osychá
oslizlá hlemýžďí stopa

Zbytečně

Vždyť po cestě za tebou
se dá lehce běžet
i s břemenem někoho druhého

10. ZÁZRAK OČISTY

Smiluj se
hnieme zaživa
neslyšíme a nevidíme
rukama nevládneme
nohy klopýtají
síla a krása našich těl
mění se v bezcenné bláto

Jsme na obtíž i sami sobě
a nemáme ti co dát
jen pokání bez okrasy
holé jak náhrobní kámen
s pravděpodobným datem smrti

Odpusť
a očisti nás

Ty můžeš!

11. ZÁZRAK ZRNA

Klas rozkvetl
a zrodil zrno
zaseté do prsti
vydává novou úrodu

Za cenu svého zániku sytí
odsouzené k smrti hladem

Jsme sami sobě tak vzácní
že se bojíme naplnit dědictví
jeho příkladu sebevydání

Květy a plody milosti
přicházejí nazmar
v oběť
naší zbytnělé sebelásce

Prosím
učiň mne zrnem silným
v milostivém létě vyžralým
pro svou žeň

12. ZÁZRAK KŘÍŽE

Říkali jsme ti
miláčku a příteli
učiteli a bratře
králi a kníže náš
Když jsme doufali
že nám rozdáš trůny světa

Žádali jsme tě
uzdrav nás a nakrm nás
vyuč nás a zbohat' nás
vyslyš nás a ochraň nás
Když jsme mysleli
že víc netřeba

A pak jsme volali
Zemři!
a
Buď proklet!
když jsi tak zklamal
naši lidskou víru

Pozdě jsme zjistili

jak je svět prázdný
když jsme Lásku ukřižovali
a Bohu naplivali do tváře

Vysmíváný a zavržený
denně křižovaný a denně popíraný
miluješ a zachraňuješ
šílené Adamovo pokolení

Díky za zázrak
vítězného kříže
pod nímž se
přemoženi
marně vzpíráme
tvé milosrdné náruči

A M E N

PŘEDEHRA

Praha 1997

O B Ě Ť

Ty víš
jak bolí samota v davu
a krutost lhostejnosti
Tak dokonale chápeš
strach
smutek
a tíseň
nyní a třeba i v hodině smrti

Ty můžeš
naplnit naše srdce po okraj
slzami milosrdenství
neboť chceme s tebou plakat
nad bědnými tohoto věku

Necht' jen tvá milost

uvede ve smysl nářek

tvých spravedlivých
a posvěcující Láska
přetvoří je v oběť
BÝT TI BLÍZKO

Jsou neděle v mém srdci
kdy jsem ti tak blízko
že jen věčnost se může
mezi nás skrýt

Tehdy
rozkvétám k tvé chvále
zahrada rajská
po dešti živé vody

Jsou pátky v mém srdci
kdy jsem ti vzdálená
že míru osamění lze zvážit
jen tíhou hříchu

Tehdy
hynu tušením soudu
vadhocí step
v žáru netečného slunce

Zůstaň
má radosti
má naději v odpuštění
jnénem své nedokonalé lásky
tě naléhavě prosím

Buď mi nablízku
PŘÍSLOVÍ

Kdo nepoznal
rozkoš následování
nikdy neuvěří
jak lehce lze běžet
s břevnem na rameni

Kdo nepoznal
radost chválení
nikdy neuvěří
jak sladký je pláč
nadějí vykoupený

ČEKÁNÍ

Všechny cesty světa vedou
do kouta čekání

Únava mě omývá
marnost krmí
úzkost mi dává pít

V šeru bytí
tichounce přešlapuje
kmotřička Smrt

Na kolenou tě prosím
ROZSVIŤ !

NAMLOUVÁNÍ

Po špičkách
přišel jsi k mým dveřím

sto vodních příkopů nedůvěry
sto strážných mého rozumu
sto zámků a petlic pýchy

jsi překonal
tichým
Miluji tě

Nyní
když jsou dveře dokořán
chci jít
kamkoliv půjdeš
ZÁSNUBY

Radostně zpívám

ruce k díkůvzdání vztahuji
neboť již přichází můj Král

– tak krásný jsi a moudrý
tak bohatý a slavný
tvůj dech rozvoněl vzduch
který i já smím dýchat
tvá paže mě vede do paláce snů
kde spolu budem přebývat -

Avšak
v nejhlubším záhybu zasnubního šatu
pečlivě ukrývám klíč
od zadních vrátek

HOSTINA

Tolik pozvaných
a nikdo nepřišel
snad z obavy
že jde o reklamní trik

Voda se ve víno nemění
a suchý chléb vázne v krku
Snad je to opravdu Jeho tělo?

A kdo by chtěl stolovat s nuzáky
kteří se tlačí u plotu?

SVATBA

Oblékl jsi mě
do roucha odpuštění
na hlavu vložil mi
čelenku své slávy
mé nohy tančí
ve střevíčkách naděje

Stojíš po mém boku věrně
tvůj hlas i tvé srdce
slibuje
stále s tebou
v dobrém i zlém

do konce věků

Proč tolik
otálím se svým
ANO ?

MATEŘSTVÍ

Jsi můj
Jsem tvá
V bezpečí tvé náruče
šťastně ztrácím
sama sebe

Ze všeho co mi dáváš
dám dozrát dobrému ovoci

Připrav mne pro sadbu
i sklizeň
střež mne a štěpuj

V čas příhodný chci přinést
k tvým nohám
královské plody
z tvé vinice

PROSBA

Ty
který miluješ
nauč nás přijímat

Ty
který odpouštíš
nauč nás promíjet

Ty
který obdarováváš
nauč nás dávat

Ty
který se smilováváš
nauč nás naslouchat

Ty
který zachraňuješ
nauč nás chránit

Ty
který trpíš
podrob zkoušce
naše odevzdání

PÍSNĚ DO MLHY

Advent 1998

C H R A Ň M N E

Chraň mne má Lásko
chraň mne a uzdravuj
dotekem tak něžným
jako van babího léta
dotekem tak mocným
že hrozí roztrhnout nebesa vedví

Chraň mne má Lásko
chraň mne a utišuj

Slovem tak sladkým
že srdce usedá

Slovem tak palčivým
jak plamen horlivosti nejčistší

Chraň mne má Lásko
chraň mne a miluj
rukama probodenýma
k sobě mne přiviň
tvář slzami zmučenou
vtiskni jak pečeť do mé bolesti

Píseň písni 8,6

PŘEDCHÁZEJ MNE

Předcházej mne můj Bože
Pane můj a Otče laskavý
snad jako sloup ohně či dýmu
snad jako vánek blahodárný
ve všech tvých podobách chci tě očekávat
když se vydávám
na pouť tvých zaslíbení

Předcházej mne můj Bože
v Synu a Příteli věrném
předcházej mne do úzkosti
a prázdnoty osamění
do nemoci a stáří i umírání
do pekla i ráje
mého života vezdejšího

Předcházej mne můj Bože
Duchu milosti a spásy vznešený
předcházej mne ve chvalách a díkůvzdání
v pokoře a moudrosti
v radosti a pokoji svrchovaném
na cestách spravedlnosti a naděje
kde jsi první a poslední
Exodus

NAPÓJ MNE

Noc v pustině je nekonečná
útěchy se nedokřičíš
zuby drkotají chladem i strachem
a přesto
vnitřnosti i tvář spaluje nevídaný žár
Ty jediný víš
jak prožívá své peklo muž spoléhající
na člověka
jalovec neduživý
Napoj mne studánko
vodou živou
na tebe chci spoléhat
duši tebou občerstvovat
nohy zaprášené umývat

Dej mi
prosím
spočinout kořeny
u tvých pramenů
Dej mi
prosím
nepoznat žár pouště
ani ve dnech suchopáru
Dej mi
obruč listovým
a ovocem tvé Lásky zjevené

Jeremjáš 17, 6–8

N A S Y Ť M N E

Jak miluji ten čas
kdy smím zůstat v tvém domě
u tebou prostřeného stolu

Tak často mívám hlad
mnoho sil plýtvám při
hledání dobré potravy
a zapomínám
Otče nejmilostivější
na tvou královskou tabuli

Odpusť milovaný
pro lásku Syna
jenž se stal chlebem nejsladčím
vínem opojným
olejem vonícím

Jenž sytí mne i obveseluje
a dopřává odpočinku

Jak dobré je
být u tebe a necítit nedostatek
neboť se mnou jsi

Žalm 23

O Č I S Ť M N E

Tvé milosrdenství to bylo
co vznítilo v mé duši touhu
nosit bílý šat na těle
čistém jak alabastr
rukama neposkvrněnými
uctívat Krále a Otce požehnaného

Můj yzope
vodo křišťálová
ty sám se mne ujmi
a očist mne
abych bělejší nad sních
byla připravena k svatbě

I srdce moje očisti
a učiň je svým chrámem
kde veselít se bude Duch
veselím ryzím a věčným

Ať jásají a tančí
mé kosti zdeptané
ať duch zkroušený
znovu ožije
v lázni tvé spásy

Žalm 51

O Ž I V M N E

Chci zpívat o tvých ustanoveních
po všechny dny
kdy mi dáš přebývat
v domě pomíjivém
a tak nádherném tvými přísliby

Jak ti věřím
má Spáso

ženichu nádherný
mé požehnání

Proč ale
když v půli noci budí mne

nejistoty a úzkosti
proč ponížení a potupa
zdají se nad tebe
pravdivější?

Oživ mne
ve svém Slově
ať tebou naplněný zákon
je mým dechem
útěchou i písní

Zabraň srdci churavému
a mrtvým očím
slyšet řeči našeptávačů

Pro své jméno
pro svou krev
pro svou spravedlnost
pro své milosrdenství
nedovol mi vzdálit se

ale v novém životě
daruj mi poznání
tvé dokonané milosti
a na své cestě mne oživ!

Žalm 119,25.156.159
V Z B U Ď M N E

Z mrákotného spánku smrtelníka
vzbud' mne
z pochyb a pokoření
vzbud' mne
v hodinách kdy život
se smrtí se přou
vzbud' mne
když třesu se únavou
a beznadějí
vzbud' mne

Bud' hlídkou předjitřní
strážcem mého bdění

roztrhej vlákna marnění
jehož pavučina ovíjí mé srdce

Potěš mé utrápené snění
když na tebe čekám před úsvitem
přijď se svou nadějí
a v míru spočinutí
vzbud' mne!

Žalm 119,49

P O T Ě Š M N E

Pokora z pokoření vzešla
a v poloměru věčnosti
zahynulo smrtelné semeno

Víra z lásky rozkvetla
a na vrchlíku zázraku
příslib ovoce již voní

Poslušnost z ponížení uzrála
a v průsečíku bytí
zjevil se spravedlivý sadař
přináším svou naději

K milosrdenství
k zákonu a slovu
jež mne potěšují
vzpínám své větve

Žalm 119,50–52.81–82

H L E D E J M N E

Zdá se být až směšně snadné
ostříhat tvůj zákon
a najít tvou tvář
v utěšeném tichu skalních monastýrů
v nevinné běli příbytků ostrovních mnišek

Sem nedosáhnou paže svévolníka

zde pokušitel je předem poražen

Vyhledala jsem jeskyni
samoty svého srdce
utekla šikaně pokoušení
doufajíc tak lehce dostat
zákonům Božím

v tichu a nevinné běli
svého útočiště
pořádám depozitář duše

Namísto však úhledných balíčků šlechetností
svázaných stužkami
umírněných radostí
s pečetěmi splněných slibů
řine se korytem myšlenek
vodopád prašiviny
dávný a dnešní můj hřích
Krvavý pláč a hrůza netušená
jej doprovází

Hledej mne

Hledej mne a odpusť
neboť jsem jehně
polomrtvé ranami vlastní vzpoury
šílené bezcílným úprkem
od sebe
od tebe

Kéž má duše žije
a může tě chválit
kéž na zákon lásky
už nezapomíná

Žalm 119,166–167

V Y U Č M N E

Hledám celý den
celý ten čas vymezený

tvým smilováním
hledám tvou vůli
blaženosti má
a doufám
a doufám

Ve tvých nádvořích
pulsují mé klopýtavé kroky
kulhání rezivých hodin
které už dávno chtějí odpočívat
odměřivše věrně
setrvačnost beznaděje

Nejistá ústa breptají
chválu tobě
Panovníku
za tvé vyučování
za tvá nařízení vytyčující
směr i cíl všem
kdo milují tvé jméno

Vyučuj mne
i nás
ať ve tvé vůli shledáme
hned zrána co je dobré
ať vůdčí list tvých zaslíbení
otvírá bránu putujícím
do slzavého údolí třetího milénia

Své moudrosti mne vyuč
a tvé svědectví se stane
jasnou pochodní

neboť chci bezpečně a svobodně kráčet
radostně běžet
k tvým zahradám

Žalm 119,26.33.87

P O P E L E C

Praha 1999

Jan Křtitel

Jsi vídán v parcích
na nárožích a stadiónech
v chrámech i v podchodech

Někdy vyhrává vojenská kutálka
jindy metal nebo Bach

Vypadáš i páchneš
odvěků stejně
nevábný proroku
Temeno tváře i ramena ti skrývá
porost nelibý

Raději se vyhnout
Tvářit se že nejsi

A ten tvůj hlas z pouště –
ječivý a chraplavý
Skřehotáš a sípáš trapnou víru
vyvětralé staré zvěsti
dokonce sprostě vyhrožuješ

Co si o sobě vlastně myslíš
a kde je ten tvůj král?
Proč nepřišel
když byla válka
kde se zdržuje
místo aby trestal ty zlé ?

Proč sis zasedl zrovna na nás?
Jsme přeci slušní občané činící dobro
a cesty narovnávat nemusíme

Plahočíš se
a zbytečně hladovíš
vnucuješ vodu
o ovoci kážeš
Pojď a sežer si to
které nesem!

Nebo je ti milejší
mít na podnose vlastní hlavu?

Matouš 3,2–10

Pokoušení

Když jsem tě hledala
pravili žes odešel
snad k horám
snad k Otci
Nikdo nevěděl nic určitého

Učila jsem se zpaměti
v kůži vázaná úsloví
básníků i prezidentů
avšak později jsem stále
vyhlížela oknem nebo
unavenými kroky měřila
pustopusté ulice

Týraná neklidem
chtěla jsem tě najít

V hlučící betonové poušti
svého města
potkávám toho kdo vše nabízí
ačkoliv nic nemá krom tajemné Smrti

Do očí mě bolí zářící skvosty
báječné paláce a vznešené lodě
vzrušené smysly lákají
hromady lahůdek a sklepy vzácných vín
spanilí mládenci
podivné hry
i osidla nevídané slávy

Mozkem se propichuje jednoduché zadání:

„Stačí se poklonit
stačí zapomenout a přitakat
a můžeš skákat s věží i planet“

Náhle jsem tě zhlédla

Vyhublý a bosý shýbáš se
ke stéblu
které se ve větru nalamuje
Dotekem Ducha je podpíráš
k růstu a zrání

Matouš 4,1–10

Blahoslavenství
Nejsme dost chudí
 pro Království
a pro nastávající potěšení
 chybí slzy
Nemůžeme doufat v dědictví za tichost
Přecpaná břicha nelze nasytit
opilost nedá se uhasit žízní
Nemilosrdní
 na milosrdenství nespolehnáme
Skrz kamenné srdce
 Boha nevidět
na titul synů nemůžeme pomyslet
pro nepokoj marnosti
 jenž nás pohání
Světlo které neseme
je zážeh Nagasaki
skrytý věčným mrakem studu
Hněváme se a zatracujeme bratry
vlastní i nevlastní
 Nna lásku k příbuzným
 kdo má dneska čas ?
Jsme svíce pod nádobou
aby nebylo vidět rouhání
Až se naplní míra dnů
uzříme zatlačenýma očima
Beránka
zmučeného pro naše blahoslavenství

Matouš 5,3-22

Mučedník

Tvář nastavenou k další ráně

Kolik jich asi ještě bude

než padne poslední ?

nabízí košili i plášť

aby ulehčil obnažené zlobě

Připraven na cestu s bojácnými

půjčuje poslední groš

Tak mnoho miluje

tolik dobrodiní koná

za pár kopanců

Jako déšť

spravedlivě osvěžuje

duše něžné i kruté

jako slunce utěšené

zahřívá znrzlou lhostejnost

i půdu

připravenou k setbě

Nespravedlivým žehná

o nepřátele pečuje

na posměch davu nedbá

jeho milosrdenství není zjevné

Rádi bychom mu nějak posloužili

pomohli soucitem či dobrou radou

Proč je ale pořád tak

nepřístojně šťastný ?

Matouš 5,43–48

Modlitba

Otče můj

a všech svých dětí

Tatínku drahý který jsi

tam nahoře a přesto slyšíš

jak málo žehnám tvému jménu

Ačkoliv mám podíl na tvém domě

je mi zatěžko ptát se

na tvou vůli

Stále od tebe něco žádám

a není to jen chléb

Pokořuje mě jestliže má přání

plníš moudře a ve svůj čas

Nezřídky mi pýcha brání

žádat a přijmout tvoje odpuštění

Nauč mě pokorně promíjet viny
nepřátel mých i tvých
a nebýt soudcem ani katem
Když kradmé pokušení
ochromí mé tělo
a duši pokříví svou tíhou
naplň mne Duchem a Slovem
všemohoucím
Ve tvém království
moci i slávě kéž panuje
milost
Slituj se a ved' mě
abych živa byla navěky
s tebou a v tobě
Amen

Matouš 6,9-13

Žena a hřích
Úsvit zrudl starostí o den
Nad korunami oliv slunce skasalo svůj šat
V chrámě se uhnízdilo ticho
po čase provokující
závist a faleš k potratu myšlenky
aby se moudrost nesýtila
zaslouženým triumfem
A už ji přivlekli
spanilou bědnou a hrdou
Oči už odvykly prosit
ústa spečená hrůzou nevydají nářek
Zásoba kamení postačí
na celý zástup cizoložných
U popravčí jámy rada osvícených
lační po hříšné krvi
i po souhlasném řevu samospravedlivých
Nic nového
nic neobvyklého v očekávání
chrámových zdí
V prachu u nohou Milosrdného
soudcové rozluštili verdikt
– odpuštění a milost –
Oněmělé ticho se nyní
vzepjalo k nebesům

na znamení
věku naděje
zatracenců

Jan 8

O dvou sestrách

Ke společnému naslouchání
z jedné matky narozené
pod rodným krovem sešly se
dvě sestry láskou přemožené

Kdo prostřel stůl
a jídlo připravil
kdo hostům nalévá
a postele chystá ?

Sestra Povinnost
podlahu zametá
pavučiny smýčí
do krbu přikládá

Nic nesmí postrádat
její hosté milí
a ten ze všech nejvzácnější
ať pohodlí má a dostatek

Však druhá z nich
se jménem Radost
nedbá sestřiny tváře
únavou zmožené a bděním

Její ruce bez mozolů hladké
vstříc vztahují se k hostům
laskající oči vidí Návštěvník
s pravou moudrostí jenž přišel

K jeho nohám usedá s ostatními
v otcovském domě který se rázem
oázou stal v níž každý poutník
lačně se napije z pramene Slova

Vděčnosti za skutek sestry se nedočkaly
Pro jednu rájem pro druhou potupou
stala se řeč jež nasytit měla
všechny kdo ve Spáse naději našli
Lukáš 10,38–42

Obětina

věnováno P. Petrovi
In persona Christi

Nastává noc
– taková po horkém a vzrušeném dni –

Mnozí víme – ač pochybujeme
že dnes opět
Bůh prochází zemí
a snad znovu
ušetří dům jehož veřejně
chrání beraní krev

Na samém konci
zmrzačeného tisíciletí
přišli jsme
vyznavači víry ve vše možné
s umírněnou důvěrou
že vyprázdňená slova
zelenočtvrtečního představení
podepřou slavnost okamžiku

Bůh prošel zemí
prošel i zdmi kaple

Kdosi
ve vytržení víry a lásky
čelem k oltáři
roztrhl své srdce
a umyl zaprášené nohy
dvanácti bratří

Představení se nekonalo
– Změna programu vyhrazena –

Kristus obmyslel své děti
pokorou zjevenou a skutečnou
Veřeje Jeho domu chrání krev
vyplakaná
srdcem věrného služebníka

Jan 13,6–17

Večeře

Podivný Mistr nás všechny
pozval na podivnou večeři

Mnozí jsme mu měli za zlé
nevkusná slova o podávání
vlastního těla a krve
prý k věčnému nasycení

Jsme lidé se zábranami
a s dobrým vkusem

Zůstalo jich ke stolu
jen dvanáct
(a tolik nás bývalo
před těmi lidojedskými narážkami!)

Výběr hostí snad obstaral
blázen či najatý špeh

vždyť se tu sešli snad
jen rybáři celníci
a kdovíkdo s nimi
vraha Jidáše nepočítaje

Ale my také mívali rádi
toho tesaře z Nazaretu
pro mnohou naději a sliby
jež měl splnit

Vůbec si však nesrovnal v hlavě
jakému mínění vystavil nás
kdo jsme celou tu dobu za ním šli

věřice v jeho královský původ

Ukázal že veškeré přesvědčení
věnuje pouze lásce až za hrob

A z podivných důvodů
na nejpodivnější hostině pod sluncem
umyl všem nohy a rozdál
nalámaný chléb s trochou vína

Jan 6,54–60

Lukáš 22,17–20

Getsemane

Dole ve městě je neklid a veselí
lid se těší na popravy
 proto zpívá Hosana
 právě propuštěným vrahům

S tebou si ticho
svázalo život
a věrně tě provází nahoru
do zahrady která slibujíc ráj
 stala se předsíní pekla

Mudrci země se uspokojili
obvyklou povídkou
o spravedlivosti většiny
Necht' má opět pravdu
kdo rozdává

V náruči balvan
kolena vpečetěná do lhostejné hlíny
vzlykáš své snrtelné hoře
už ne za nás
nebot' nabídnutý kalich
není k unesení

Jak by pomohla hojivá ruka
šátek přiložený na krvavé oči

Nikdo nepřichází
vždyť
tolik se chce spát
Chápej Rebe
Jsme unaveni !

Se svítáním tě čeká už jen
dřábelský polibek a potom
cesta na konec
konců

U paty kříže se zeptám:
„Kdo MĚ naučí odpouštět?“

Lukáš 22,39–49

Kde jsem byla

Ptáte se
kde jsem byla
když Beránek lámal chléb

Byla jsem v lesích
a zpívala s najádami

Ptáte se
kde jsem byla
když Beránek hledal nocleh

Byla jsem u milého
a žehnala opožděným jitrům

Ptáte se
kde jsem byla
když Beránek žaloval andělům

Tančila jsem u Dvora
záskoky za těhotnou Salomé

Ptáte se
kde jsem byla
když Beránek padl na cestě

Brodila jsem se zbytky hostiny
a prosila peklo o ránu z nemilosti

Ptáte se
kde jsem byla
když Beránek křičel k nepřítomnému Otci

Umřela jsem na hromadě smetí
protože všechny kříže již byly obsazené

Proč se nezeptáte
kde jsem když
Vzkříšený stojí za dveřmi a tluče?

Chvějíc se lkáním nevypravitelným
napovídám bratříčkovi jemuž
dali jméno Tomáš

„Pán můj a Bůh můj“

Jan 20,28

Epištola čtenářům

Jaroslava Novotná přijatým jménem Delicie Nerková, služebnice Boží v těle Kristově.

Milost vám, kteří jste byli stvořeni Bohem Otcem, z něhož vše pochází, v němž vše žije, umírá a vzkříšeno být může skrze Syna Božího.

Máte v rukou knihu, která vznikala nedlouho po mém přijetí Krista a znovuzrození jako výraz chvály a díkůvzdání za nový život. Tehdy jsem odevzdala všechny své statky – včetně duševních i duchovních – Jemu s prosbou, aby požehnal vše ve mně, co může použít pro sebe i království Boží. Požehnání se projevilo také tím, že jsem se oprostila od očekávání světa a osvobodila se pro službu Bohu. Tomuto velkému daru se snažím podřídit všechno své počínání. Nedaří se mi to tak, jak bych si přála, ale i nepříznivé výsledky takových zkoušek přináším pod Jeho kříž.

Nejen Bohu však děkuji za to, čím mne obdaroval. Jsem si jista, že tato kniha by velmi těžko vznikla bez modlitební i praktické podpory mé rodiny a přátel, stejně jako bez pochopení Evangelické církve metodistické, kde jsem již před mnoha lety našla svůj duchovní domov. Jsem ráda, že Bůh přijal skromnou leč upřímnou snahu o vyznání víry a lásky, kterou k němu cítím.

Závěrem prosím ty z vás, kteří by mi chtěli sdělit svůj úsudek či přání související s touto knihou, aby se mi písemně ozvali na adresu ECM, Ječná 19, 120 00 Praha 2.

Věčné je, Pane, milosrdenství tvé.

Oživ mne podle soudů svých.

Žalm 119,156 (překlad Viktor Fischl)

Praha listopad L.P. 2 000

Obsah

Zázraky

Sabat 3

1. Zázrak chvály	4
2. Zázrak světla	5
3. Zázrak víry	6
4. Zázrak chleba	7
5. Zázrak vína	8
6. Zázrak vody	9
7. Zázrak protikladu	10
8. Zázrak půstu	11
9. Zázrak břemene	12
10. Zázrak očisty	13
11. Zázrak zrna	14
12. Zázrak kříže	15

Předehra

Oběť 19

Být ti blízko	20
Příslaví	21
Čekání	22
Namlouvání	23
Zásnuby	24
Hostina	25
Svatba	26
Mateřství	27
Prosba	28
písně do mlhy	
Chraň mne	31
Předcházej mne	32
Napoj mne	33
Nasyť mne	34
Očisť mne	35
Oživ mne	36
Vzbud' mne	38
Potěš mne	39
Hledej mne	40
Vyuč mne	42

P O P E L E C

Jan Křtitel	47
Pokoušení	49
Blahoslavenství	51
Mučedník	52
Modlitba	53
Žena a hřích	54
O dvou sestrách	55
Obětina	57
Večeře	59
Getsemane	61
Kde jsem byla	63
Epištola čtenářům	65

Te Deum

Delicie Nerková

Vlastím nákladem – první vydání

Tisk: ECM Praha 2

Obálka: Václav Lamr